

Arrest

nr. 161 193 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake:

1. X
2. X
3. X
4. X

Derde en vierde verzoeker, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen

X
X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, derde en vierde verzoeker, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, op 2 december 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 21 oktober 2014 van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 3 november 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 september 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Er werden medische elementen aangehaald voor eerste verzoeker en tweede verzoekster.

Op 21 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 29 september 2014 onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de medische elementen aangehaald door eerste verzoeker.

Op 21 oktober 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 29 september 2014 eveneens onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.09.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

S., M. [...]

S., L. [...]

+ zoon:

S., S. [...]

+ vrouw van zoon:

M., A. [...]

** kinderen van S. en A.*

S., L. [...]

S., E. [...]

S., M. [...]

Nationaliteit: Armenië adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter dd. 29.09.2014 een medisch getuigschrift over gedateerd op 16/01/2014. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 29.9.2014, dus na de invoegingtreding op 29.01.2011 van het KB van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art.9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaardmodel medisch getuigschrift niet samen met de initiële aanvraag werd overgemaakt (Arrest 70 753 RW dd. 28.11.2011 en Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Gelieve betrokkenen ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de Kennisgeving van deze beslissing.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermelde vereisten. Zij worden ingediend bij de Raad bij ter post aangetekend schrijven, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en

vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang voor wat betreft eerste verzoeker, derde verzoeker en vierde verzoekster. Verweerder stelt dat uit de redactie van artikel 9ter blijkt dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen overmaakt met een standaard medisch getuigschrift en blijkt dat enkel de zieke vreemdeling kan vallen onder de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder meent dat bijgevolg moet worden vastgesteld dat enkel tweede verzoekster een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van toepassing is op *"de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)".* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de aanvraag van 29 september 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet medische elementen werden ingeroepen met betrekking tot eerste verzoeker en tweede verzoekster, doch dat tweede verzoekster geen standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd.

Sowieso blijkt reeds dat nu er ook medische elementen werden aangehaald voor eerste verzoeker, evenals een standaard medisch getuigschrift, niet zonder meer kan gesteld worden dat hij niet zou vallen onder de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens rijst wel de vraag naar het persoonlijk en rechtstreeks belang van derde verzoeker en vierde verzoekster. Opdat deze een persoonlijk belang bij het beroep zouden kunnen doen gelden, is onder meer vereist dat de vernietiging van de bestreden beslissing hen persoonlijk een voordeel kan verschaffen (cf. RvS 26 maart 2009, nr. 191.934).

Ter terechtzitting van 5 november 2015 wijzen verzoekers aangaande de opgeworpen exceptie van verweerder op het feit dat het dossier werd behandeld voor iedereen en dat derde verzoeker en vierde verzoekster instaan voor de mantelzorg van hun (schoon)ouders. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de familieleden in kwestie niet meer zouden samenwonen en inderdaad blijkt uit tal van medische attesten dat er sprake is van mantelzorg door de familie.

Tevens dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet alleen op tweede verzoekster, maar uitdrukkelijk ook op de andere verzoekers betrekking heeft en dat deze beslissing uitdrukkelijk ook aan hen ter kennis werd gebracht. De bestreden beslissing werd immers door de vier meerderjarige verzoekers ondertekend.

In deze specifieke omstandigheden kan verweerder niet voorhouden dat niet alle verzoekers een belang hebben bij de vernietiging van een beslissing die op alle verzoekers betrekking heeft.

Zodoende dient *in casu* te worden aanvaard dat eerste verzoeker, derde verzoeker en vierde verzoekster wel degelijk een persoonlijk belang hebben bij hun beroep.

De exceptie van verweerder kan niet worden bijgetreden. Het beroep ingesteld door eerste verzoeker, derde verzoeker en vierde verzoekster is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het objectiviteitsprincipe, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Ze voeren eveneens beoordelingsfout aan door de gemachtigde:

Zij lichten hun enig middel toe als volgt:

“1. Doordat DVZ stelt :

in de brief van 21.10.2014 aan de heer Burgemeester van IZEGEM. dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 op 29.09.2014 ingediend, onontvankelijk is;

Dat in voormelde brief van DVZ van 21.10.2014 vermeldt staat dat bij de aanvraag 9ter van 29.09.2014 een medisch getuigschrift overgemaakt werd dd. 16/01/2014 en dat dit niet opgesteld werd conform het model vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980 ;

Temeer beweert DVZ «..... bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift..... »

Terwijl verzoekers stellen :

Dat bij de aanvraag van 29.09.2014 wel degelijk een SMG daterend 01.07.2014 gevoegd werd

Kopij van dit SMG wordt hierbij gevoegd :

(stuk 5)

6.

Dat hiervan gewag gemaakt wordt in het advies van de Arts-adviseur K. Baert dd. 20.10.2014

(stuk 2) :

Dat temeer het advies van de Ars-adviseur K. B. dd. 20.10.2014 voor SM gericht aan DVZ Medische Sectie, onder andere het volgende vermeldt :

« Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door « voor genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten « ingediend op 29.09.2014.

(zie stuk 2)

Het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheid en fairplay in het administratief handelen zijn hier ver te zoeken : de motivering ontbreekt volledig ;

2. Doordat DVZ

bij de genomen onontvankelijkheidsbeslissing van 21.10.2014 stelt DVZ :

« Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter dd. 29.09.2014 een medisch getuigschrift over « gedateerd op 16/01/2014. Dit medisch getuigschrift is echter niet opgesteld conform het model « vereist door Art.9ter §1 van de wet van 15.12.1980..... »

« Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform « het model van dit standaardgetuigschrift »

Verzoekers stellen :

Dat het document bij de bijlagen gevoegd en dd. 16/01/2014 geen SMG is : het is een psychologisch evolutie rapport genaamd « Rapport d'évolution psychologique » zoals blijkt uit bijgaand stuk, welke een kopij ervan is ;

(stuk 6)

Daar waar DVZ in vorige procedures, telkenmale erop wijst, dat een psycholoog geen dokter is, verwondert het verzoekers nu ten eerste dat DVZ nu het tegenovergesteld tracht voor te brengen ;

Dit is geen SMG, het is een rapport van een psycholoog : een rapport van een psycholoog dient naar ons weten niet opgesteld te worden conform de wet of het KB dat het SMG regelt ;

Daar waar DVZ beweert dat er geen enkel ander SMG zou overgemaakt geweest zijn,

vergist DVZ zich op een onverstaanbare manier ;

want het SMG dd. 01.07.2014 waarvan kopij hierbij (stuk 5)

stond ook vermeld op de inventarislijst gevoegd bij de initiële 9ter aanvraag van 29 september 2014 ;

Het betreft een SMG opgesteld door huisarts D.J. uit Izegem ;

Gezien bij de indiening door de Griffie van RvV hierover geen opmerkingen gemaakt werden, is dit wel een teken, juist zoals de DVZ Arts-adviseur vermeldt, dat het SMG wel degelijk bij de initiële 9ter aanvraag van 29 september 2014 gevoegd werd ;

Dat de DVZ-Administratie deze beslissing van onontvankelijkheid neemt over een ernstige medische aangelegenheid :

- zonder zich te steunen op enig medisch of deskundig onafhankelijk advies*
- noch zonder rekening te houden, noch in positieve noch in negatieve zin van het advies van de Arts-adviseur K. B. dd. 20.10.2014 ;*

Dat, in tegenstelling tot wat de Arts-adviseur beweert, er rekening dient gehouden te worden met de nuttige elementen van het medisch dossier en met de voortdurende gezondheidsachteruitgang van verzoeker, SM ;

Dat DVZ de beslissing van 21.10.2014 totaal verkeerdelijk motiveert, en geenszins rekening houdt met de nuttigste elementen namelijk het SMG van 01.07.2014 in zijn geheel bekeken met de erbij horende veelvuldige bijlagen (medische, klinische en andere) ;

Dat de DVZ-beamte blijkbaar lichtzinnig gehandeld heeft met alle gevolgen vandie ;

DVZ temeer faalt in de motivering doordat in het geheel geen rekening wordt gehouden met het minste uit het medisch dossier : het gaat hem hier toch over een ernstige medische aandoening aan de hand waarvan een verblijfsvergunning wordt aangevraagd, en hieruit wordt geen enkel element aangehaald ;

Dat er reeds aangestipt werd dat bij eventuele terugkeer verzoeker's traumatische herinneringen aan de oorlog (1995) een supplementaire weerslag op zijn gezondheid zou veroorzaken, wat hem op korte tijd fataal kan zijn : dat dit element niet eens onderzocht wordt, noch door DVZ noch door de arts van DVZ.

Dat bij het nemen van een administratieve correcte en/of medische correcte beslissing er ook rekening dient gehouden met andere factoren welke een belangrijke invloed op de gezondheid kunnen hebben (omgeving, sociale, familiale ...factoren) ;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over de vraag wanneer het uitzetten van een ernstige zieke naar zijn land van herkomst strijdig is met artikel 3 EVRM.

Het Hof hanteert vier criteria : de gevorderdheid van de ziekte, de mogelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst, de aanwezigheid van familieleden als sociaal en medisch vangnet in het land van herkomst en de duur van het verblijf in het land dat wil uitzetten (het betreft niet cumulatieve en evenmin limitatieve criteria : de twee eerste zijn de belangrijkste....)

Dat noch DVZ noch de arts van DVZ rekening gehouden hebben met het evolutief negatief karakter van de zieke verzoeker, zoals blijkt uit diverse medische attesten van de psychiater bij DVZ ingediend ;

Besluit : buiten de stereotype motivering van de beslissing van DVZ is er geen op de persoon aangepaste motivering.

Er is schending van de motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel en bijgevolg is er geen volwaardige besluitvorming."

Verzoekers voeren aan dat ze wel degelijk een standaard medisch getuigschrift van 1 juli 2014 hebben gevoegd aan hun aanvraag van 29 september 2014 en verwijzen naar stuk 5 bij hun verzoekschrift dat betrekking heeft op eerste verzoeker, de heer S.M. Ze verwijzen eveneens naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 oktober 2014 dat eveneens verwijst naar het standaard medisch getuigschrift voorgelegd voor eerste verzoeker. Verzoekers vervolgen dat het document dat bij de bijlagen was gevoegd eveneens van 16 januari 2014, inderdaad geen standaard medisch getuigschrift was daar dit document van een psycholoog is en een psycholoog geen dokter is. Ze wijzen erop dat het rapport van een psycholoog niet conform de wet of het Vreemdelingenbesluit dat het standaard medisch getuigschrift regelt, moet opgesteld worden. Waar de gemachtigde stelt dat er geen enkel standaard medisch getuigschrift zou overgemaakt zijn, zou de gemachtigde zich op een onverstaanbare manier vergissen nu dit standaard medisch getuigschrift ook was vermeld op de inventarislijst van de aanvraag van 29 september 2014. De gemachtigde zou zich bij de bestreden beslissing niet gesteund hebben op enig medisch of deskundig onafhankelijk advies en zou geen rekening gehouden hebben met het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 oktober 2014. De gemachtigde zou lichtzinnig gehandeld

hebben. Verzoekers vervolgen dat het om een ernstige aandoening gaat en dat bij een eventuele terugkeer verzoekers traumatische herinneringen aan de oorlog een supplementaire weerslag op zijn gezondheid zou veroorzaken hetgeen niet door de gemachtigde, noch door een ambtenaar-geneesheer zou onderzocht zijn. Tot slot wijzen verzoekers nog op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en stellen ze dat de gemachtigde geen rekening gehouden heeft met het feit dat de ziekte van eerste verzoeker negatief evolueert.

Vooreerst stipt de Raad aan dat verweerder in de nota terecht opmerkt dat verzoekers de aangehaalde schending van het objectiviteitsprincipe niet hebben toegelicht, waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr.129.541).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het kernbetoog van verzoekers houdt in dat zij in tegenstelling tot wat de gemachtigde heeft gesteld, wel degelijk een standaard medisch getuigschrift hebben voorgelegd van 1 juli 2014 bij hun aanvraag van 29 september 2014 voor eerste verzoeker. Zij erkennen echter uitdrukkelijk dat voor tweede verzoekster geen standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd nu het enkel ging om het attest van de psychologe.

Verweerder wijst er in de nota op dat in de aanvraag van 29 september 2014 zowel medische elementen werden aangehaald voor eerste verzoeker als voor tweede verzoekster en dat wat tweede verzoekster betreft er geen standaard medisch getuigschrift werd toegevoegd. Verweerder wijst er verder op dat verzoekers niet dienstig naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 oktober 2014 kunnen verwijzen, nu dit advies duidelijk betrekking heeft op eerste verzoeker en niet op tweede verzoekster. Nu in de aanvraag wel medische elementen werden aangehaald voor tweede verzoekster, doch geen standaard medisch getuigschrift in haren hoofd werd neergelegd, acht verweerder de bestreden beslissing geheel terecht.

De Raad kan het standpunt van verweerder volgen. Ook al is niet geheel duidelijk dat de aanvraag van 29 september 2014 de bedoeling had eveneens op de aandoeningen van tweede verzoekster betrekking te hebben, nu zowel het standaard medisch getuigschrift als bijna alle bijlagen enkel betrekking hebben op eerste verzoeker, ontkennen verzoekers niet dat de aanvraag van 29 september 2014 zowel medische elementen bevatte met betrekking tot eerste verzoeker als tweede verzoekster en dat er enkel voor eerste verzoeker een standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd. Dit blijkt eveneens zo uit het administratief dossier. Waar verzoekers stellen dat de gemachtigde lichtzinnig zou gehandeld hebben, nu eerste verzoeker aan een ernstige aandoening lijdt hetgeen niet door de gemachtigde, noch door een ambtenaar-geneesheer zou onderzocht zijn, kunnen zij dit niet ernstig voorhouden. Het is immers overduidelijk dat de aandoeningen van eerste verzoeker, die het voorwerp hebben uitgemaakt van het voormeld advies van 20 oktober 2014 wel degelijk aanleiding hebben gegeven tot een andere beslissing van dezelfde datum, m.n. van 21 oktober 2014 en dat die beslissing geenszins steunt op het afwezig zijn van een standaard medisch getuigschrift, maar was gestoeld op het volgens de gemachtigde kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in België. Aan verzoekers werd deze beslissing op dezelfde dag ter kennis gebracht als de thans bestreden beslissing, en verzoekers hebben deze beslissing eveneens aangevochten voor de Raad in de zaak met rolnummer 164 886. De gemachtigde is dus klaarblijkelijk geenszins lichtzinnig geweest, maar heeft juist voorzichtig gehandeld door ervan uit te gaan dat de aanvraag toch bedoeld was voor de aandoeningen van zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster en door voor beiden bijgevolg een beslissing te nemen.

Nu beide beslissingen volgend op dezelfde aanvraag, waarin medische elementen voor eerste verzoeker en tweede verzoekster werden aangehaald, op dezelfde dag werden genomen en op dezelfde dag werden betekend, blijkt overduidelijk dat de thans bestreden beslissing geen betrekking heeft op de medische elementen aangehaald voor eerste verzoeker, maar op de medische elementen aangehaald door tweede verzoekster. Het gehele betoog aangaande de ziekte van eerste verzoeker en het feit dat hij een standaard medisch getuigschrift heeft voorgelegd, is dus niet dienstig in de huidige procedure.

Er kan niet worden vastgesteld dat de rechtmatige verwachtingen van verzoekers tekort werden gedaan nu geenszins kan verwacht worden dat indien men enkel een standaard medisch getuigschrift voorlegt voor eerste verzoeker en niet voor tweede verzoekster, toch een inhoudelijke beoordeling van de medische elementen aangehaald door tweede verzoekster zou moeten gebeuren. Er kan evenmin ernstig worden beweerd dat het standaard medisch getuigschrift van de ambtenaar-geneesheer van 20 oktober 2014 werd genegeerd door de gemachtigde, nu de gemachtigde wel degelijk volgend op dit advies dezelfde dag een andere beslissing, gestoeld op een ander motief, zoals *supra* aangehaald, heeft genomen en deze beslissing ook ter kennis werd gebracht aan verzoekers tegelijk met de thans bestreden beslissing.

Een schending van het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht of het fair playbeginsel blijkt niet.

Waar verzoekers nog een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, verwijzen zij bij de bespreking van dat middel opnieuw naar de ziekte van eerste verzoeker. Nu overduidelijk uit het geheel van elementen blijkt dat de thans bestreden beslissing betrekking heeft op de medische elementen aangehaald voor tweede verzoekster, is dit betoog opnieuw niet dienstig.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt evenmin.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES